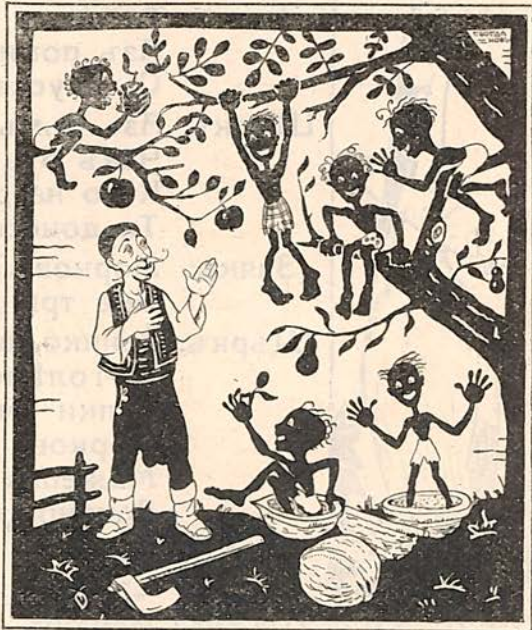

СВЪТУЛКА

реца. Въ градината израсъл голѣмъ орѣхъ, вързалъ орѣхи и, когато тѣ били вече узрѣли, задухалъ вѣтъръ. Отбрулилъ единъ орѣхъ, орѣхътъ падналъ на земята, разбилъ се и изъ него подскочило пѣргаво кждраво циганче, което ведната се спуснало да бере плодове въ градината. Следъ него западали втори, трети орѣхи и изъ всѣко зърно подскача по едно циганче. Съ

брали се нѣколко, и веднага всички тичатъ: кое на сливитѣ, кое на ябълкитѣ, кое на крушитѣ. Видѣлъ това старецътъ, ахналъ, впусналъ се да ги лови. Хваналъ две отъ тѣхъ и ги понесълъ къмъ рѣката да ги удави. Хвърлилъ ги въ водата, но тѣ отново изскочили и оттамъ право на ябълкитѣ при другарчетата си. Ядосалъ се още повече старецътъ, грабналъ брадвата, да сѣче орѣха. Но когато орѣхътъ падналъ,

отъ него се обрулили всичкитѣ орѣхи и въ двора на стареца заподскачали цѣли рояци весели кждрави циганчета, налетѣли по овоцията въ градината и не само берѣли плодетѣ, ами почнали да кършатъ и клонитѣ. Видѣлъ всичко това старецътъ и, като нѣмало що да прави, извикалъ имъ:

— Берете, палавци, берете и яжте, но поне клонитѣ не кършете, да остане и за други пжтъ да ядете.

А веселитѣ циганчета радостно запѣли и заскачали отъ клонъ на клонъ.

— Ха така де, ха така де, отмѣстете и за мене! — извикалъ циганинътъ, стресналъ се и се събудилъ.

Т. Харманджиевъ